

Boarea fragedă de seară

Bragagiu

Boarea fragedă de seară
Se prelinge din vecie
Peste fire de năgară
Și prin puf de pădăie.

Se amestecă-n tăcere
Molcomirea ei stângace
În frunzișuri liziere
Ostoindu-se în pace.

Pe-undeva se mai agață
De vreo-nchidere de floare
Ori atinsă-i de povața
Bulbucirii din izvoare.

Mai ridică din înfrângeri
Stele prăbușite-n cetini
Probozind duioasă-un înger
C-ajutorul nu le dete.

Glas de pasăre buimacă
Își culege din ariniști
Luna unde se apleacă
Luminând pete de liniști.

Mă-nconjoară și pe mine
Brațele ei răcoroase
Și o văd numai cum vine,
Dar nu simt ca să mă lase.

Văzu-mi drumul său îl pierde
Nedorind din loc să plece
Când nu prinde viață verde,
Ci luceafărul doar rece.

Doar Cuvântul mă dejugă
De sfială pentru Cale -
Mă preling și eu o rugă
În îmbrățișarea moale.

Îi spun Vieții ce mă-ntreabă
Dacă nu am o nevoie
Că nu-s stea căzută-n iarbă

Din începerile ploii.

Ci m-aplec în dorul serii
Ca răchita lângă ape
Citind versurile verii
Care zic așa aproape.

Ele trec fără cuvinte
Curg în inimă-mi ca-n mare...
Seară dragă și cuminte!
Seară fără-asemănare!
Victor Bragagiu